

INFORMAČNÍ

Z P R A V O D A J

Klub absolventů
Vojenské konzervatoře - VHŠ
Svazu vojáků v záloze ČR

ČÍSLO 102

Vážení přátelé, kamarádi a spolužáci.

Už podruhé usedám abych Vám napsal úvod o tom co se v našem klubu událo, či co chystáme do budoucnosti. Tak za prvé jedna důležitá změna!

Ti co mají internet již ode mě vědí, že tou změnou je místo konání výroční schůze našeho klubu. Výroční schůze našeho klubu a následné společné posezení se bude v tomto roce konat **v sobotu 15.10. v Konferenčním sále Domu Armády Praha na Vítězném náměstí v Dejvicích**. Ten bude pro nás otevřen již od 8 hodin ráno, kde bude probíhat prezentace a vybírání členských příspěvků a vlepování známek do průkazek na tento rok a tak si prosím nezapomeňte průkazky vzít sebou. Novým členům pak budeme nové průkazky vydávat. Bude tam také připraveno drobné občerstvení aby jste si vy, kteří přijedete z větší vzdálenosti, mohli po ránu dát chlebiček, kávu nebo čaj atd. **Výroční schůze klubu začne v 10 hodin**. Po skončení schůze bude tradiční setkání všech členů klubu i ostatních případných příchozích absolventů VHŠ při skleničce něčeho dobrého a to už bude záležet na každém z Vás. Vše se bude konat v sále, kde bude schůze. Jsou tam na to zařízení a připomínám, že obsluhovat nás budou profesionálové. Ceny budou příznivé, tak např. pivo 10° bude stát 21 Kč. Z předsálí Konferenčního sálu je vstup do restaurace, kde se každý může najíst dle libosti. Kdo bude chtít, tak v DAPu je i hotel a kdyby někdo chtěl přespat, tak to není problém. Je tam 50 pokojů. Bylo by spíše vhodnější mě to oznámit předem a já bych je zajistil snad i se slevou. Podívejte se stránky www.daphotel.cz. Pro mimopražské ještě upřením kde se DAP nachází. Pojedete nejlépe metrem trasou „A“ na stanici Dejvická a nastupte si do zadních vagonů soupravy a vystoupíte směr Vítězné náměstí zvaný též Kulafák a uvidíte před sebou nápis Hotel DAP (bývalá ÚDA). Vstup do Konferenčního sálu je z boční Buzulucké ulice. Na naši nejvýznamnější akci v roce budeme mít všechno tak říkajíc pod jednou střechou. Věřím, že jsme pro Vás udělali maximum aby jste spokojeni a rádi se sem vraceli. Vezměte si sebou nejen peníze, ale také dobrou náladu, ať se nám společné dílo zdaří. Připomínám, že přístup na naše setkání má každý absolvent VHŠ či Voj. Konzervatoře bez rozdílu jestli je členem klubu či ne. Sdělte to všem svým kamarádům-absolventům, ať žijete kdekoli v naší republice, nebo i v zahraničí. Vy, kteří se nebudete moci z různých důvodů našeho setkání zúčastnit mě o tom dejte zprávu buď mailem či telefonem. Kontakty jsou v každém

Zpravodaji umístěné. Přijďte v hojném počtu, místa tam máme dost a dost. Čas letí, sami to dobře víte a tak zanedlouho nashledanou. Už se na Vás těšíme.

Byli jsme okolnostmi, které pro nás nebyli příliš příznivé, přinuceni provést změny v našem výboru. Ten se nyní schází v tomto složení.

Předseda: Miroslav Průzek

Místopředseda: Vladislav Císař

Zpracování a tisk Zpravodaje: Milan Kasan a Jan Hykrda

Hospodář: Ing. Jiří Jirsa

Zapisovatel: Jan Novák

Kronikář: Jiří Vít

Webmaster: Hynek Strítecký

Členové: Judr. Jan Šivec, Bohuslav Ježek

Dále se musím zmínit o webových stránkách našeho klubu které nám připravuje Hynek Strítecký a mohu Vám oznámit, že jsou ve své podstatě hotové a můžeme je spustit. Problém je v tom, že máme zatím málo textu, aby byly naplněné všechny kolonky v Menu. Proto Vás všechny vyzývám o zaslání příspěvků na kontaktní adresy, ať jsou o čemkoliv z vašeho života ve VHŠ a VK, nebo u vojenských hudeb a všeobecně z vašeho hudebního života. Víím, že pořádáte také různá ročníková setkání. Napište nám o tom a pošlete nám i fotky. Naše webová adresa bude v tomto znění: <http://www.kavk.cz> Víím, že některé ročníky mají svoje webové stránky, to je v pořádku, ale stránky našeho klubu by měli obsahovat informace o všech ročnících od založení VHŠ v roce 1923 až do jejího zrušení v roce 2008. Neváhejte a pište. Staňte se spolutvárci našich stránek. Příspěvky, které nám případně pošlete, by měli mít už konečnou podobu, aby je webmaster nemusel nějak upravovat a jenom je na stránky umístil. Měli bychom si to všichni vzít za své, protože tam se bude psát o nás a bude to naše vizitka.

Plánujeme také převedení našeho účtu do jiné banky, ale o tom se dočtete na jiném místě tohoto Zpravodaje z pera toho nejpovolanejšího a tím je náš hospodář p. Ing. Jiří Jirsa.

To je všechno co jsem Vám chtěl na úvod sdělit a přeji Vám hodně zdraví a štěstí a na brzkou shledanou.

Miroslav Průzek-předseda.

Informace hospodáře Klubu.

Vážení kolegové, podám vám podrobnou informaci o posledních změnách, které jsme provedli a způsobu placení letošních a snad i budoucích členských příspěvků.

Po převzetí funkce jsme se na výboru dohodli, že změním pobočku České spořitelny, u které máme veden náš klubový účet, aby byl přístupnější hlavně pro mne a i pro předsedu. Byla to v podstatě jen organizační záležitost, převod zajišťovala sama Česká spořitelna a proveden byl v podstatě jen s jedním zádrhelem, někde se zatoulal jeden výpis z tohoto období. Snad jej dostal minulý hospodář a ještě se objeví. Vzhledem k tomu, že na účtu jsme neprovedli žádný pohyb, nijak nám neschází. Horší ale bylo a to mě dopálilo, že nám tato banka připisuje měsíčně úrok ve výši okolo 42 – 44 haléřů, opakuji 0,42 až 0,44 Kč, zatímco si za vedení účtu strhávala rovněž měsíčně 95 Kč, aniž jsme měli nějaký pohyb. Jinak by ta částka byla ještě větší. Kdo si to spočítá, zjistí, že nám dává kolem 0,001% úroků. Já na to u své banky nejsem zvyklý a proto jsem navrhl banku změnit, což bylo přijato jednohlasně. Založili jsme dva nové účty u FIO banky, která je bankou na vzestupu,

nedávno to byla ještě jen záložna a které má velmi dobré hodnocení. Proč dva účty. Musím předeslat, že jednak proto, že jsou oba bez poplatků, tedy bez oněch 95 korun. Za druhé je to výhodné proto, že jeden, ten hlavní, vedeme jako spořicí s úrokem 1,5%. Má ale jedno omezení. Nelze z něj libovolně vybírat. Lze z něj vybrat jen jednou denně a to jen na předem určený účet. No a tady je ten důvod mít účty dva. Založili jsme tedy druhý běžný účet, "obyčejný", na který převedeme jednorázově potřebnou částku a z něj jí libovolně, podle potřeby „rozpustíme“. Myslím, že to ani nebude tak moc potřebné. No a na závěr jsme si zcela podle moderních zvyklostí i založili zdarma internetové bankovníctví, takže tam, kde to bude možné, budeme platit přímo převodem z banky. K účtu mám po internetu přístup já, druhý přístup bude mít předseda a chci, aby třetí kontrolní přístup měl předseda revizní komise. Tak je, domnívám se, dostatečně zabezpečena jeho kontrola. Tyto věci ještě doladíme na příští schůzi, protože doposud tam stejně nejsou žádné peníze. Teprve budeme žádat o jejich převod z České spořitelny.

Druhá část mé informace se týká placení letošních příspěvků. Jako v minulosti připravím archy se seznamy členů a při výroční schůzi se budou v předsáli vybírat se současným vydáváním známek. Ti, kteří se na výroční schůzi nedostaví, budou mít 3 možnosti:

1. V následujícím Zpravodaji naleznou předvyplněnou poštovní poukázku (doufám, je to v jednání s poštou), kterou na libovolné poště zaplatí.
2. Mohou peníze, jako to doposud někteří dělali, vložit do obálku a poslat na adresu pokladníka. To ale nedoporučuji, protože je to nebezpečný způsob.
3. Ti, kteří mají možnost, mohou platit elektronicky na náš účet č. 2700162755/2010. Jako variabilní číslo uveďte své číslo klubové legitimace. Protože nemáme jistotu, že ho všichni znáte, uvedeme ho ve zvláštní tabulce v tomto nebo příštím Zpravodaji. Záleží na tom, kolik ve Zpravodaji bude místa. To nyní, když to píši, nevím.

Na závěr. Příspěvky se letos budou vybírat v nezměněné výši, tedy 100 Kč. Vzhledem k tomu, že podle našeho názoru budeme mít dostatečně dobře vyřešenu možnost k jejich úhradě, dohodli jsme se, že pokud někdo nezaplatí bez omluvy do konce března, nemá již o členství zájem a jeho členství zrušíme. Ještě se dohadujeme a prosím vyjádřete svůj názor, jestli má smysl zaslat jednu poslední upomínku.

Ing Jiří Jirsa-hospodář.

Vojenská hudba na Slovensku v současnosti

Po více letech svého působení v Literárním a hudebním muzeu v Banské Bystrici jsem sa zabírala i působením vojenských hudeb na Slovensku hlavně v období Československé republiky v letech 1918 - 1938, protože jsem si uvědomovala jejich velký význam i pro rozvoj hudební kultury v místech jejich působení, ve kterých byli už od 19. století jedinými profesionálními hudebními tělesy a širiteli hodnotné evropské produkce, zábavní hudby i skladeb, které byly zpracováním folklórních podnětů a prvků.

Po roku 1993 sa počet vojenských hudeb začal reorganizovat a rapidně zmenšovat. Škoda, jako hudební historičce mi je líto, že i přes úsilí se mi nepodařilo v širším kontextu iniciovat zachování dokumentace zaniklých vojenských těles v příslušných institucích v podobě podstatné části notových archívů, hudebních nástrojů, uniforem a jiných součástí tak, aby jsme vytvořili modelový obraz významné éry vojenských hudeb, jejich poslání a dlouhodobého nesmazatelného působení i na širokou veřejnost. Průzkum ve vojenských muzeích i muzeích vlastivědného typu jednoznačně prokázal, že na tyto

skutečnosti se zapomnělo. Zbraně, tanky, letadla, vojenské mapy, dokumentace vojenských operací a podobně ve svých sbírkových fondech sice mají, ale křídlovku nebo uniformu příslušníka vojenské hudby i s nástrojem opravdu ani jednu. To, co se mi podařilo ve svém okruhu díky přátelům z vojenské hudby získat do fondu Literárního a hudebního muzea, je aspoň zlomkem bývalé skutečnosti, která jednou bude naším následovníkům připomínat nesporný význam této části našeho společného kulturního a hudebního dědictví. Chci poděkovat panu Bohumilu Peškovi za nezištnou ochotu a pomoc při výměně a získávání informací o kapelnících i hudebních tělesech. Věřím, že i některý z mých následovníků v muzeu bude v této dokumentaci pokračovat.

Na Slovensku působí v současnosti už jen dvě vojenské hudby : **Vojenská hudba Ozbrojených síl Slovenské republiky (OS SR)** a **Vojenská hudba Banská Bystrica**, které jsou od 1.7.2009 začleněné do struktur Velitelství posádky Bratislava. Velitelství posádky Bratislava působí na základě zákona č. 321/2002 Z.z. o ozbrojených silách SR. Jeho sídlem je hlavní město Slovenské republiky Bratislava. Hranice posádky jsou totožné s hranicemi města Bratislava. Některé útvary v podřízenosti Velitelství posádky Bratislava jsou dislokované mimo Bratislavu.

Vojenská hudba OS SR a **Vojenská hudba Banská Bystrica** jsou organizačními prvky Velitelství posádky Bratislava a svou hudební produkcí jsou určeny k zabezpečení vojenských ceremoniálů a poct podle jednotného státního protokolu, pietních aktů, slavnostních nástupů, vojenských přísah, vojenských pohřbů, slavnostních příležitostech a jiných reprezentačních akcí v rezortu obrany doma i v zahraničí. Součástí úkolů je i koncertování a vystupování na veřejnosti.

Velitelem Vojenské hudby OS SR je od roku 2005 mjr.art Peter APOLEN (nar. 4. října 1966 v Zlatých Moravcích). Od roku 1994 prošel rozličnými hudebními pozicemi - v letech 1994 - 1996 působil jako orchestrální hráč Posádkové hudby Trenčín, v dalším roku už jako sólista, potom se stal postupně zástupcem velitele hudby - dirigent, později velitelem - hlavním dirigentem Vojenské hudby 1. Armádního sboru GŠ ASR. Od roku 2000 byl instruktorem - dirigentem, zástupce velitele a velitel hudby - hlavní dirigent Vojenské hudby pozemních sil Trenčín Velitelství pozemních sil, po změně názvu a organizační struktury velitel hudby - hlavní dirigent Vojenské hudby Trenčín Velitelství posádky Bratislava Sil výcviku a podpory OS SR. Jeho zástupcem je kpt.Mgr. Boris HOKINA.

Po odchodě kpt. Mgr. art. Dušana Mišuru (nar. 31.7.1959) do zálohy se od 1.1.2011 stal velitelem Vojenské hudby Banská Bystrica kpt.Peter BIBZA (nar. 11. října 1975 v Martině). V původní Posádkové hudbě Banská Bystrica účinkoval od roku 1994 jako orchestrální hráč (1994-1997), orchestrální hráč skupiny melodie Vojenské hudby 3. zLaPVO GŠ (1997-1999), následující tři roky byl zástupcem velitele a potom velitelem hudby - hlavní dirigent Velitelství vojenské hudby vzdušných sil OS SR, v letech 2004 - 2009 velitelem Vojenské hudby Banská Bystrica a od 1.7.2009 - 31.12.2010 starší důstojník - dirigent Vojenské hudby Banská Bystrica.

Přes tuto zřejmě nevyhnutelnou redukci je potěšitelné, že kromě základních kompetencí a úkolů se vojenské hudby představují veřejnosti i při rozličných příležitostech sporadickými show- programy, které jsou velmi oblíbené, ale i slavnostními, vánočními či jinými příležitostnými koncerty. Snad se navrátí i pravidelné promenádní koncerty v městech, nejen lázeňských, protože v současné rychlé a nervosní době mohou pěkné uniformy a lesklý

plný zvuk dechových nástrojů přinést lidem také potřebné pocity slavnostnosti, dobré nálady a radosti.

Marianna Bárdiová

Informace o současných vojenských hudbách byly zpracované podle hlavního zdroje: <http://www.mil.sk>

Zájezd ÚH AČR.

Francouzské město Saumur se stalo na konci června tohoto roku pořadatelem mezinárodního festivalu vojenských hudeb. Vedle Ústřední hudby AČR se této tradiční akce zúčastnily vojenské hudby z Ukrajiny, Maďarska, Německa, Belgie, Ománu a domácí Francie.

Během tří dnů zde Ústřední hudba AČR provedla 2 koncerty. Ten první v městečku Vivy 24.6. večer. Tento koncert byl pořadatelem vyhrazen výjimečně a výhradně pouze pro náš orchestr, který se zde prezentoval svým klasickým, umělecky náročným výkonem, který byl velmi příznivě přijat vděčnými posluchači. Ostatní vojenské hudby tuto příležitost nedostaly...

Druhý koncert ÚH AČR provedla v Saumuru. Tento koncert byl pořadatelem koncipován jako "hodinová prezentace" každého zahraničního orchestru a proto byl umělecky méně vyhraněn. O obou koncertech se však bez chlubení dá tvrdit, že zde Ústřední hudba odvedla špičkový výkon, který byl kvalitativně nad možností všech ostatních zúčastněných orchestrů – o tom mj. svědčí i uznání, které zahraniční hudebníci během koncertu (ale i po něm) otevřeně na naši adresu projevovali.

Oba koncerty však „pouze“ doplňovaly hlavní program festivalu, jehož podstatu tvořily v sobotu a v neděli (25. a 26.června) samostatná vystoupení jednotlivých vojenských hudeb (tzv. showprogramy). Ústřední hudba zde provedla svůj showprogram po vojenské hudbě z Ománu. Možná i proto náš program vyzněl jako výrazný kontrast a diváci jej nadšeně aplaudovali.

Je však objektivní přiznat, že úroveň všech zúčastněných vojenských hudeb byla vysoká a že se opět potvrdilo to, že dnes není jednoduché v takovéto konkurenci divácky uspět. Vždyť již zmiňovaná hudba z Ománu předvedla program, který nepostrádal patřičnou úroveň, vojenskou pořadovost, diváckou působivost a výrazný efekt. Naše tradiční převaha v umělecké oblasti by sama o sobě byla však již nedostačující. Proto není divu, že i náš program (vedle umělecké náročnosti) se stále více musí opírat o nadstandardní přístup všech hudebníků, samozřejmostí musí být vyrovnání řad, vypnutá prsa, celková vysoká upravenost a vzhled a maximální snaha o co nejpůsobivější výkon. A to vše Ústřední hudba AČR letos v Saumuru předvedla.

Richard Rataj

THE KMOCH EUROPEAN BANDS SOCIETY: PRESENTATION TO THE CZECH WIND BAND CONDUCTOR'S CONFERENCE, HELD AT THE MILITARY CONSERVATORY, ROUDNICE NAD LABEM, 1.4.2007

Vážené dámy a vážení pánové, Dobré odpoledně!

Naše Společnost existuje, bez přerušeni, od roku devatenáct set sedmdesát tři, kdy byla založena pod názvem "The František Kmoch Czech Bands Society". Prvními patrony byli Rudolf Urbanec a Dr Miroslav Bláha. Mezi následujícími patrony byli Jindřich Praveček, Vilém Tauský a Karel Vacek. Nynější patrony jsou: Karel Husa, Ladislav Kubeš, Hans Schadenbauer, Jan Slabák, Josef Vejvoda a Evžen Zámečník.

V roce dva tisíce dva bylo jméno společnosti změněno na The Knoch

European Bands Society (Kmochova Společnost pro dechovou hudbu v střední Evropě). Účelem této změny bylo podpořit ve světě hudbu hranou vojenskými a civilními dechovými orchestry ze Střední Evropy (Česká republika, Rakousko, Slovensko, Německo a Švýcarsko). Jméno Františka Kmocha jsme ponechali v titulu Společnosti, abychom tím zdůraznili náš speciální závazek k české hudbě a tradičnímu stylu repertoáru, v němž jsou melodie a živý rytmus velice důležité.

Následující seznam popíše současné hlavní publikace, aktivity a služby Společnosti:

1. (za prvé) Česká muzika – padesát pět čísel tohoto žurnálu bylo vzdáno za třicet tři let. Je mezinárodně uznáván za unikátní pramen informací o mnoha rozmanitých tématech spojených s českou dechovou hudbou. Všechny články jsou v angličtině a zahrnují mnoho životopisů skladatelů a kapelníků, přehledy festivalů dechových orchestrů (Kolín, Hodonín, Ostrava, Praha, a tak dále), a kritické recenze většiny nových nahrávek české dechové hudby.

2. (za druhé) Blasmusik Bulletin – publikovaný několikrát ročně a zdarma posílaný e-mailem všem zájemcům. Obsahuje informace o nedávných událostech v oblasti dechové hudby ve Střední Evropě. Objednat možno od john.bladon@virgin.net

3. (za třetí) www.kmochsoc.co.uk – tato website Společnosti poskytuje nejnovější zprávy a stručný obsah našich publikací

4. (za čtvrté) Kniha o Františkovi Kmochovi – biografie od Karla Chvalovského, přeložena John Bladon, byla první knihou v angličtině o tomto skladateli. Je ještě k dostání.

5. (za páté) Návštěvy událostí v České republice – organizovány pro členy ve Velké Británii, Spojených Státech, Švédsku, a tak dále

6. (za šesté) Spojení s organizacemi pro dechovou hudbu v České republice – k pravidelné výměně informací

7. (za sedmé) Archív materiálu dechové hudby – Společnost má sbírku vzácných českých skladeb v formě partitur, audio nahrávek, knih a další literatury

Na závěr, bych se chtěl zmínit o několika úspěších Společnosti za posledních třicet dva let:

a) Sponzorovali jsme dvě CD vzácných skladeb Karla Komzáka, které byly vydány světoznámou firmou Naxos-Marco Polo

b) Obdržel jsem Diplom za službu české a moravské dechové hudbě od SDOČR, Hodonínský festival a České ministerstvo kultury v roce devatenáct set devadesát šest

c) V současné době máme zhruba dvě stě členů v šestnácti zemích

d) Díky spojení s každoroční CD sérií „Heritage of the March“ (Dědictví pochodu) vydávanou profesorem George Foeller ve Spojených Státech, mnoho vzácných českých pochodů bylo nahráno poprvé.

e) Společnost poskytla informace a dala radu specialistům na dechové orchestry v Rakousku (Dr. Friedrich Anzenberger, IGEB a Tiroler Blasmusikverband), Německu (nakladatel hudby Siegfried Rundel, a Siegfried Becker), Švýcarsku (Antonio Fux a Thomas Wegmüller), USA (George Foeller a Joel Blahník), Dánsku, Norsku a České republice

f) Spolupráce s mnoha organizacemi a jednotlivci v České republice, včetně Klubu přátel Františka Kmocha (Kolín), Společnosti pro dechovou hudbu,

Sdružení dechových orchestrů ČR, Bohumila Peška, Jaroslava Dufka, Jiřího Vilíma a s mnoha dalšími kapelníky a skladateli dechové hudby.

Děkuji Vám za pozornost. John Bladon.

V letošním roce Proběhlo několik výročí narození a úmrtí našich známých významných předchůdců.

František Fridrich	inspektor hudeb Čs.armády	155let od narození
Petr Teplý	velitel hudební školy	140let od narození
Jan Uhlíř	inspektor,velitel,kapelník	115let od narození
Hynek Sluka	inspektor,velitel,kapelník	100let od narození
		a 40 let od úmrtí
Julius Fučík	skladatel , kapelník	95let od úmrtí
Josef Bláha	inspektor,kapelník	90let od narození
Rudolf Obruča	skladatel,kapelník	70let od úmrtí
František Zita	skladatel,kapelník	65let od úmrtí
Rudolf Urbanec	skladatel,velitel,kapelník	35let od úmrtí

V Z P O M Í N Á M E

Vojenský hudebník Bohuslav Leopold

1888 – 1956

Avia, Stadion, Balaton jsou pochody, které znal každý vojenský muzikant. Jejich tvůrcem je Bohuslav Leopold. Jeho dílo tvoří 220 skladeb z toho mimo jiné 85 tanečních (z toho 12 polek a 18 valčíků), 35 pochodů, 10 populárních skladeb přednesových, 15 koncertních skladeb pro sólové nástroje a 25 skladeb orchestrálních, 70 fantasií a směsí nejrůznějších žánrů a směsí lidových písní (edice Hlasy národů).

Narodil se 6.8.1888 v obci Škrdlovice vzdálené asi 6 km od Žďáru nad Sázavou Jeho otec, řezník Vincence Leopold zde měl hostinec a malé hospodářství. Jeho velkou láskou byla muzika, což, byla rodinná tradice, již jeho dědeček byl vojenský hudebník a později kapelník místní hudby. Leopoldův otec zemřel, když Bohuslavovi ještě nebyly ani čtyři roky. O jeho výchovu se staral poručník, otcův bratr František.

Malého Bohuslava v jeho hudebních sklonech podporoval hlavně dědeček. Již v šesti letech se začal učit hře na housle. Výuka byla nepravidelná, od mládí musel pomáhat v hospodářství a v rodné vsi nebyl dostatečně vhodný hudební pedagog. Změnu přinesl teprve jeho přechod na měšťanskou školu v České Třebové, neboť ve Škrdlovicích byla pouze dvoutrídka. Zde žil u matčina bratra Františka Sodomky. Strýcova rodina nesdílela sice jeho nadšení pro hudbu, ale nebránila mu v něm, Starost o jeho hudební výchovu převzal učitel hudby výborný muzikant a ředitel kůru Antonín Kleinpetr, který rozhodujícím způsobem přispěl k rozvoji jeho talentu. Leopold hrál také v žakovském orchestru měšťanské školy, který řídil jeho učitel Štěpánek, zde poprvé vystoupil jako sólista.

V roce 1902 se zúčastnil konkursu pro hudební elévy, který v Praze uspořádal kapelník 86. pěšího pluku Julius Fučík. V konkurzu úspěšně obstál a za krátko odjel do Budapešti, kde byl pluk posádkou. Pluk byl umístěn v nových Nadasdyho kasárnách v jihovýchodní části města a hudba byla ve zvláštním pavilonu. Národnostní složení pluku, který se doplňoval z vojvodinské Subotice v dnešním Srbsku, bylo velmi pestré – Maďari, Srbové, Němci u hudby většinou Češi. Plukovním bubeníkem byl Eduard Kugler z Hnanic u Znojma. Základní vojenskou službu si u pluku s oblibou odbývali

konservatoristé, jako třeba pozdější profesor brněnské konzervatoře klarinetový virtuos Stanislav Krtička. Profesionální kádr hudebníků tvořili jen ti nejzkušenější poddůstojníci z povolání. Bylo to dáno i tím, že plukovní hudba v Budapešti musela čelit ostré konkurenci dalších vojenských hudeb. V roce 1902 jich bylo v Budapešti osm. Není bez zajímavosti, že šest jich řídili Češi, znamenití vojenští kapelníci, Julius Fučík, Václav Janda, Otakar Přibík, Josef Král, Josef Gedenk a Jindřich Moravec. Praxe v dobré plukovní hudbě se skvělým kapelníkem byla z hlediska hráčské kvalifikace srovnatelná se studiem na kvalitním hudebním učilišti. Nezanedbatelné byly i dobré výdělky hudebníků. Hudební elévové nebyli ještě plnoprávní vojáci, stávali se jimi teprve v sedmnácti letech při dobrovolném odvodu k nástupu tříleté presenční služby do armády.

Za každý rok strávený jako elév museli rok nasluhovat. A tak Leopold měl v armádě sloužit devět let. Za tu dobu se vypracoval z hráče na malý bubínek na prvotřídního houslového sólistu a stal důstojným nástupcem legendárního prvního houslisty plukovní hudby Józsi Hermanna, který ho měl na starosti. Vynikl jako všestranně erudovaný instrumentalista zvládající se stejnou bravurou part hráče symfonického orchestru, jako respektovaného primáše plukovní cikánské kapely, či služební repertoár dechové hudby. Osvojil si základy komponování a hudebního aranžmá, kde co absolutní sluchař exceloval až kouzelnickou pohotovostí.

Leopold dostal od Fučíka možností studovat na plukovní náklady u prof. Blocha hru na housle a současně hudební teorii na budapeštské Královské hudební akademii. Studium však, ze služebních důvodů nemohl plně dokončit. Koncem dubna 1910 ukončil Julius Fučík službu u 86 pluku, který byl od května 1909 přeložen z Budapešti do Subotice. Na jeho místo nastoupil František Černoch, který se až do roku 1918 důsledně psal Franz Czernoch. Konciliantního Fučíka vystřídal arogantní, sebevědomý a ješitný kapelník, který záhy proti sobě popudil skoro celý orchestr. Skončilo to vytlučením oken v jeho bytě. Hlavním viníkem byl Leopold, spoluviníkem Bohuslav Sedláček. Vyšetřováním se nic nezjistilo přesto byla hudba kolektivně potrestána zákazem vycházek. Leopold byl u pluku velice nespokojen, nešlo jen o odkládané povýšení na titulárního šikovatele což Czenoch vázal na prodloužení služebního závazku, ale na celkovou nedobrou situaci, včetně špatných výdělků. V Subotici nebyly optimální podmínky pro zajímavou činnost plukovní hudby. Leopold využil možnosti vrátit se do Budapešti. K 1. 10. 1910 od pluku odešel a nastoupil k hudbě I. honvédského distriktu v Budapešti, (kapelník István Bachó von Dézser) kde ovšem vydržel pouze měsíc a od pluku desertoval.

Tím skončila první část působení v armádě a začala jeho dráha výkonného hudebníka. Přesídlil do Haliče, kde úspěšně působil díky svému ztepilému vzhledu a elegantnímu způsobu hry jako houslový virtuos ve Lvově a Krakově převážně ve špičkových kavárenských podnicích. Při tom si neustále zvyšoval svoji odbornou kvalifikaci u prof. Topiče ve Lvově a u prof. Schwarzensteina v Krakově, a to zejména studiem skladby.

Jeho uměleckou dráhu přerušilo vypuknutí války. Využil mobilizační amnestie a dobrovolně se přihlásil u svého starého 86. pluku v Subotici. Ze staré slávy plukovní hudby už toho moc nezbylo, hudba tehdy neměla ani kapelníka. Stal se jím až v listopadu 1915 A. J. Brdlík – Bertomi, který přišel až v létě 1915 od zlikvidované hudby rozpuštěného 36 pluku. Leopold hned na začátku války odešel na srbskou frontu, kde záhy onemocněl. Po návratu z nemocnice byl opět odvelen na frontu, kde setrval až do roku 1917,

kdy byl propuštěn „na trvalou dovolenou“. Byl totiž zařazen do osmdesátičlenného orchestru válečné výstavy v Budapešti. Orchester řídil Sandor Egressy a Leopold byl jeho zástupcem. Vynikl opět jako pohotový, všestranný houslista, ovládající mimo nepřeborné množství populárních a lidových písní, takže často hrával na uzavřených společenských příležitostech pořádaných vedením výstavy.

V Budapešti zůstal až do srpna 1919, kdy se rozhodl vzhledem na situaci pro návrat do Prahy. Stal se příslušníkem symfonického orchestru založeného 1919 pod názvem Orchester uměleckého klubu, v roce 1920 přezvaného na na Šakovu filharmonii. Pro neshody se s kapelníkem orchestru Ludvíkem Vítězslavem Čelanským neshodl a v roce 1921, krátce před rozpuštěním orchestru, odešel.

Leopold odjel v roce 1921 do ciziny (Německo a Francie), kde působil jako dirigent a sólový houslista. Od roku 1923 byl angažován jako kapelník a houslový virtuos v Savoy Palace Hotelu v egyptské Alexandrii, kde založil rovněž hudební kvarteto, které úspěšně provozovalo především českou hudbu. Dvacetíměsíční angažmá od roku 1923 v Kalkatě ale zmařila recidiva choroby z války, která měla za následek ochrnutí pravé nohy, a tak začal se věnovat komponování a úpravám skladeb. V té době začal spoluprací s hudebním nakladatelem Aloisem Atrichtrem, pozdějším koncesionářem hudebního vydavatelství Filmtón. V roce 1927 se stal podílníkem a od roku 1928 založil vlastní nakladatelský podnik, Edici Continental. Jednalo se tehdy o fenomén na trhu s hudebninami, neboť něco podobného se do té doby v takové kvalitě a sortimentu neobjevilo. Úpravy známých skladeb pro menší orchestry nebyly sice nic nového ale dramaturgie a dokonalé zpracování materiálu bylo zcela unikátní. Hudební skladby vycházely v úpravě pro smyčcový orchester (velký, malý, salónní a universální) a, dechový orchester (malý a velký). Nejrozšířenější bylo aranžmá pro salónní orchester zpracované tak, aby skladba zněla plně i při minimálním obsazení už od salónního tria. Původní záměr nakladatelství Filmtón, kde v roce 1926 začaly tyto noty vycházet, bylo vydávat je pro potřeby kino orchestrů, obstarávajících hudební doprovod k němým filmům. Edice však přežila díky své kvalitě a universálnosti využití, krizi vzniklou vynálezem a rozšířením zvukového filmu a přerostla v nezbytnou součást programové nabídky tehdejších hudebních těles populární hudby. Ze svými 272 čísly tvoří malou encyklopedii populární hudby.

Leopoldův život byl velmi pestrý a bohatý jak na úspěchy tak i tragické události. Úspěchy nezpychl a s nepohodou se s neuvěřitelným optimismem, invencí a pílí uměl vždy vypořádat. Uměl pracovat velmi efektivně, vystačil v době vrcholu pouze s několika málo zaměstnanci. Jeho pracovní metody byly velmi moderní a předčily dosavadní, většinou patriarchální způsoby hudebních vydavatelů. Byl velmi úspěšný a během několika málo let se z nakladatelství vyvinul respektovaný podnik.

Znárodnění nakladatelského podnikání v roce 1949 neznamenal konec Leopoldova působení. Jeho Edice Continental sice byla k 1. 1. 1950 v likvidaci ale on pokračoval v práci za změněných podmínek pro nově vzniklá hudební nakladatelství ze stejnou vervou, jako ve svém podniku. Připravil a upravil k vydání celou řadu populárních skladeb z té doby, včetně lidových písní, jejichž byl vynikajícím znalcem.

Zemřel v Praze 12.5.1956 na rakovinu žaludku.

Leopoldovy skladby se postupně vytrácely z hudební scény, jak se tato, zejména v posledních dvaceti letech měnila, upadly do zapomnění, podobně tak

jako tomu je u řady dalších českých autorů populární hudby na předělu devatenáctého a dvacátého století. Zmizel kus české hudební historie.

Výběr pochodových skladeb: AVIA op. 50 (1910), BALATON op.74 (1915), BOLEK op. 172 (1911), DESET LET(také Festzugs Marsch) op. 36 (1911, přepracován 1928), STADION op.75 (1915), FRANCOUZSKÁ HLÍDKA op.42 (1922).

Bohumil Pešek.

Bohužel, toto je poslední článek Bohumila Peška, kterým obohatil naše vědomosti z historie vojenských hudeb. Týden po zaslání tohoto článku zemřel. Za všechno obohacení našich vědomostí si jistě zaslouží naši tichou vzpomínku.

HUDBA MARŠÁLA RADECKÉHO

Hudba maršála Radeckého nese jméno jednoho z největších českých vojevůdců. Nikoli proto, aby oprašťovala památku zaniklého mocnářství, ke kterému Radecký svým životem patřil, ale naopak proto, aby připomněla nadčasové humanitní a evropské poselství, které je v jeho myšlenkách a činech obsaženo podobně, jako v odkazu jiných velikánů českého a evropského vojenství. Právě toto poselství nejlépe spojuje minulost s myšlenkovým světem dnešní generace posluchačů a diváků, kteří spoluvytvářejí současnou tvář sjednocující se Evropy.

Hudbu maršála Radeckého tvoří především uniformovaný střední dechový orchestr, který je určen k prezentaci tradiční dechové hudby na veřejnosti doma i v zahraničí. V *Hudbě maršála Radeckého* jsou angažováni aktivní profesionální hudebníci a dirigenti, ale také bývalí i současní vojenští profesionální hudebníci a kapelníci.

Těleso je postaveno jako dechový orchestr s variabilním početním i nástrojovým obsazením, s důrazem na schopnost zabezpečit hudební produkci a celistvý zvuk tělesa v otevřeném (venkovním) i vnitřním prostoru. Početně stav základního dechového orchestru tvoří 36 hudebníků v pochodové sestavě, nebo 38 – 55 hudebníků v koncertní podobě a 3 střídající se profesionální dirigenti. Umíme však nabídnout i menší hudební soubory a tělesa – postavená vždy v závislosti na objednavce a druhu vystoupení. Variabilita těchto uskupení je typickým prvkem podobných, komerčně stavěných uměleckých souborů a těles. Nejedná se tedy o tradičně chápané hudební těleso s pravidelným výcvikem a personálním či nástrojovým obsazením, ale orchestr či menší nástrojové soubory a tělesa, které vznikají takřikajíc „na zakázku“.

Specifikem HMR jsou historizující uniformy, které byly vymyšleny a realizovány jako volná variace na stejnokroj české šlechty z konce 18. století a které *Hudbě maršála Radeckého* dávají možnost účastnit se i přehlídek, festivalů či akcí, jimž dominují uniformované orchestry. Proto je přirozené, že HMR zatím nejčastěji vystupuje v rámci takovýchto akcí ve Spolkové republice Německo, kde jsou takto koncipované přehlídky vysoce navštěvované (výjimkou nejsou vyprodané haly s 2 – 4 tisíci diváky, ale např. v Lipsku tuto akci sledovalo nejméně 6 tisíc diváků...).

Ve své umělecké činnosti vychází *Hudba maršála Radeckého* zejména z novodobé tradice české (a československé) vojenské dechové hudby a chce navazovat na odkaz a umění slavných českých kapelníků a dirigentů 19. a 20. století, jako byli např. J. Fučík, J. Praveček, H. Sluka, K. Pšeničný, J. Břejšek, E. Kudelásek, J. Zeman, K. Bělohoubek aj. V repertoáru *Hudby maršála Radeckého* jsou zastoupena jak klasická díla české dechové hudby - vojenské

pochody, znělky, fanfáry apod., tak i skladby a instrumentace současného světového dechového repertoáru se zvláštním zřetelem na klenoty české hudby.

Hudba maršála Radeckého vznikla na základě myšlenky a podnikatelské rozvahy, že v době, kdy dochází k velké likvidaci vojenských hudeb se na trhu uvolňuje prostor pro i jiné subjekty, v tomto případě i pro jiné uniformované dechové orchestry. Znalost prostředí, muzikantů a zkušenost s prací s dechovým (vojenským) orchestrem, ale i znalost poptávky na trhu (zejména na západ od našich hranic), pak bylo jen vhodným nástrojem k realizaci těchto úvah. Ambicí majitelů HMR tak nikdy nebylo budovat orchestr, který by se stal konkurencí našich vojenských hudeb. Svou činnost či aktivitu na území České republiky HMR zatím tedy nijak výrazně nevyvíjejí. Vedení orchestru citlivě zvažuje všechna pro a proti případných vystoupení v ČR. Na jedné straně zde stojí přirozené obchodní a podnikatelské zájmy o zajištění návratnosti vložených nemalých finančních prostředků - vždyť náklady zatím činí přes 700.000,- Kč - a tudíž by se zdála přirozená snaha maximalizovat využití hudby i v domácím prostoru, na straně druhé však nikdo nechce HMR zviditelňovat na úkor vojenských hudeb nebo je dokonce nahrazovat v jakékoliv podobě jejich činnosti.

Většinovým vlastníkem HMR je Libor Gašparovič, ředitel agentury Galia v Olomouci.

Managerem (a dirigentem) HMR je Richard Rataj, bývalý Hlavní inspektor vojenských hudeb AČR.

Dirigentsky s HMR vystupují:

Viliam Béreš, bývalý velitel a hlavní dirigent Ústřední hudby AČR

Jaroslav Šíp, současný velitel a hlavní dirigent Ústřední hudby AČR

Richard Rataj

Naši jubilanti

<i>80 let</i>	<i>Vlastimil Kempe</i>	<i>29.10.</i>	
<i>75 let</i>	<i>Viktor Šejna</i>	<i>8.1.</i>	<i>Bohuslav Netušil.31.10.</i>
	<i>Jartoslav Kohout</i>	<i>2.3.</i>	<i>ing.Josef Smolík 14.11.</i>
	<i>Jiří Sláma</i>	<i>23.3.</i>	<i>Zdeněk Haša 9.12.</i>
	<i>Vlastimil Řehák</i>	<i>30.9.</i>	<i>Milan Mach 24.12.</i>
	<i>Václav Černý</i>	<i>11.10.</i>	
<i>70 let</i>	<i>Jiří Spěvák</i>	<i>7.2.</i>	<i>Josef Syřínek 1.10.</i>
	<i>Karel Malý</i>	<i>16.8.</i>	

BLAHOPŘEJEME!

Tento příspěvek uveřejňujeme ne kvůli kultu osobnosti, ale aby jste poznali osobu nového předsedy Klubu absolventů.

Ze seníku do světa.

Psal se rok 1955. Jedno deštivé odpoledne, jsem si s dětmi na seníku hrál na fanty. Když jsem prohrál fant a už jsem nevěděl co předvést a tak jsem začal zpívat. V tu chvíli jsem netušil jak tato malá epizoda významným způsobem ovlivní můj život do budoucna. Ale popořádku.

Narodil jsem se 28.10.1942 v Hercegovci v české národnostní menšině v Chorvatsku. Češi zde žijí od roku 1789 (Ivanovo selo). Na tomto území žili

Hraničáři, kteří zde chránili celistvost státu před Osmanskou říší. Když byli Osmani postupně vytlačováni tak Hraničáři toto území opouštějí a vrací se ke svým rodinám. Češi tu pak následně zkupují velmi levně úrodnou půdu a začínají tu hospodařit. Děda, který mě dal jméno se sem přestěhoval s rodiči z Pohodlí u Litomyšle na jaře roku 1886. Však tenkrát to byl jeden stát Rakousko-Uhersko. Po roce 1918 jsme se po rozpadu Rakouska-Uherska ocitli v cizím státě a neměli jsme na příklad ani volební právo. Za 2 světové války tu probíhaly kruté boje a občanská válka mezi Srby a Chorvaty, potažmo četníky a ustašovci. Maminka mi vyprávěla jak mě jednou nesla pod paždí, běžela domu úvozem v polích a nad námi létaly kulky. Můj táta 3 roky bojoval v Titovově partizánské armádě (AVNOJ), která byla později spojenci uznána jako jediný odboj proti nacizmu a fašizmu na území Jugoslávie. Děda z máminy strany ihned po válce odchází do Československa, které pro nás, co jsme žili v cizině bylo vysněným rájem a touha po domově byla v nás hluboce až geneticky zakořeněna. V červnu 1946 odcházíme do Československa kde jsme ve Vítkově u Liberce obsadili hospodářské stavení po vystěhovaných Němcích. Složení zdejšího obyvatelstva bylo velmi různorodé. Chorvatští a Rumunští Češi. Bezzemci i sluhové u sedláka, kteří dostali půdu od státu, ale ve své podstatě neuměli hospodařit a do toho vstupuje násilná kolektivizace kdy si naši soudruzi vzpomněli i na to, že můj táta bojoval spolu s Titem. V roce 1955 jsem se v Chrastavě kam jsem chodil do „měšťanky“, přihlásil na popud ze svého okolí do soutěže STM ve zpěvu sólovém.

Když jsem vstoupil na pódium v Chrastavském kulturním domě tak se ozval hurónský smích. Vážil jsem v té domě 29 kg a 70 dkg. Toť ze zápisu z třídní knihy, když nás vážili před skončením školní docházky, tenkrát osmileté. Na sobě jsem měl pumpky ze kterých mi koukaly tenounké nožičky. Když jsem začal zpívat "Sedí sokol" tak se ozývalo pššš a když jsem dozpíval tak se ozval frenetický potlesk. Při druhé písničce mě šéf komise uvedl: "A teď nám ještě zazpívá náš malý oblíbený zpěváček ". Odtud moje cesta vedla na radu předsedy komise do VHŠ která tenkrát byla v Liberci. Tam však již bylo po přijímacích zkouškách a tak mě p. Metod Přikryl který byl v té době ZNS, řekl ať přijdu na přijímačky příští rok. Máma mě řekla, že když ty zkoušky udělám tak mi koupí v Liberci na náměstí burta. Koupila mi nakonec dva. Uši mi zkoušel můj pozdější učitel flétny kap. Václav Zika, který mě tahal za uši řka: "Kluku máš velké uši ale něco v nich máš, já si tě vezmu na flétnu". Já jsem ani nevěděl jak ta flétna vypadá a konečně z hyperaktivního kluka, který se dosud moc dobře neučil a který myslel na všechno možné jen ne na školu, se stává dobrý žák. Talent jsem nepromarnil a najednou se ve mně probudila i velká ctížádost a když jsem se později dostal k Ústřední hudbě a cestovali jsme do zahraničí a tak jsem se stál vyslancem české kultury a víc než kdo jiný díky svému původu jsem si toho vážil a hluboce to prožíval. Po občanské válce na území bývalé Jugoslávie jsme z malou skupinou ÚH vycestovali několikrát zahrát na dožínkách i našim krajanům v Chorvatsku do oblasti kde jsem prvně spatřil světlo světa. Nemusím vám snad povídat jak mi bylo.

Ještě na doplnění. Po vyřazení jsem byl tři roky v Banské Bystrici. To bylo moje další štěstí. Za chvilíčku jsem na výpomocích hrál v místní opeře J. G. Tajovského, kde jsem poznal p. profesora Vajdu z Bratislavské konzervatoře za kterým jsem pak jezdil do Bratislavy na konzervatoř. Získal jsem tam záhy dobrou praxi a ještě k tomu jsem se tam oženil. Na Bystricu rád vzpomínám. Po 2 letech v B.B. jsem vyhrál konkurz k ÚH a od roku 1963 jsem byl nejprve u PH Praha, která vznikla v květnu téhož roku z reorganizace ÚH a od r.1978

po odchodu prvního flétnisty ÚH Franty Čadila do VHŠ jsem byl až do r.2001 u ÚH a pak ještě jako civilní zaměstnanec rok a půl u PH Praha.

Do penze jsem odešel k 1. 12. 2003. Byl to krásný život plný kvalitní hudby, práce která je spíše koníčkem nežli prací i když sami víte, že to zase nic tak lehkého nebylo. Vůbec toho ale nelituji, že jsem tenkrát v mládí začal, nevědic jak dál, zpívat.

Tak to jsem vám moji kamarádi chtěl sdělit. Váš Miroslav Průžek.

V poslední době opustili naše řady :

Josef Valenta *4.4.1922 +10.9.2010 VHŠ 1936-38 kornet - křídlovka

Václav Linek *3.9.1935 + 4.2011 VHŠ 1950-53 klarinet-housle

Josef Sedlák *1930 +25.4.2011 VHŠ 1946-48 klarinet

Vladimír Bednář *9.7.1930 +9.5.2011 VHŠ 1946-48 klarinet, dlouholetý sólista

ÚH ČSLA a dlouholetý učitel klarinetu (1972-1987) ve VHŠ a Voj.konzervatoři

Antonín Eis *23.3.1921 +22.5.2011 VHŠ 1936-38 trubka-housle, od

r.1948-1985 učitel trubky Es a houslí ve VHŠ a Voj.konzervatoři, kde byl od

r.1951-1978 Náčelníkem školské skupiny.

Milan Sivek *20.11.1940 +27.7.2011 VHŠ 1955-58 klarinet-housle dlouholetý

klarinetista Hudebního divadla v Karlíně, člen výboru Klubu absolventů.

Josef Horčic *30.11.1919 +27.7.2011 VHŠ 1934-36 baryton-housle, dlouholetý

člen a archivář ÚH ČSLA Praha

Bohumil Pešek*19.4.1932 +26.8.2011 historik dějin vojenských hudeb, pro jejichž propagaci vykonal spoustu dobré práce.

ČEST JEJICH PAMÁTCE !

Podplukovník Antonín Eis.

Narodil se 23.3.1921 v Trutnově v rolnické rodině. Jeho otec za první světové války vstoupil do Čs. vojska na Rusi a vrátil se s hudbou 2. střeleckého pluku.

Když Antonín Eis nastoupil v roce 1936 do Vojenské hudební školy, měl již za sebou základní hudební vzdělání ve hře na housle. Školu absolvoval v roce 1938 a byl přidělen k pěšímu pluku 44, kde byl kapelníkem Zdeněk Arbes, stojící ve stínu svého předchůdce Josefa Potužníka. V Československé armádě dlouho nepobyl, již v březnu 1939 byl propuštěn. Jako značná část absolventů VHŠ využil „záchranné sítě“ organizované posledním referentem hudeb tehdejšího NO Janem Uhlířem a nastoupil službu u 7.praporu vládního vojska v Josefově ke kapelníkovi B. Masopustovi. V květnu 1944 v souvislosti s odsunem vládního vojska byla provedena velká reorganizace hudeb, z dvanácti jejich počet klesl na šest – tři jely do Itálie a tři zůstaly v Protektorátu. Mladí hudebníci se většinou k hudbám nedostali a byli zařazeni do jednotlivých rot. Neznamenal to ovšem konec hudební činnosti. U každého praporu se vytvářely hudební skupinky a nejinak tomu bylo i u 7.praporu. Jeho hudební skupina patřila k nejpopulárnější a působil v ní i vynikající komik Karel Effenberger, kterého více známe pod jménem Karel Effa.

Po skončení války přešel Antonín Eis k hudbě 1. divize, kde působil Josef Obruča a Jan Fadrhons. Od této hudby přešel v říjnu 1945 k hudbě 3. divize kterou řídil E. Kaláb. V roce 1946 odešel jako tubač – a současně jako výkonný rotmistr - k hraničářskému praporu 2. do Trutnova. K hudbě se opět vrátil v roce 1947 a to ke 4. pluku do Hradce Králové kde působil kapelník Dr. Robert Šálek.

Na podzim 1950 se podrobil konkurzním zkouškám na MNO a od roku 1951 byl přeložen k Vojenské hudební škole, kde sloužil více než 35 let. Neustále se odborně vzdělával v letech 1953 – 1956 vystudoval pěchotní učiliště, složil kapelnické zkoušky a v letech 1960-1966 vystudoval státní konzervatoř obor housle a klavír. Vojenskou službu ukončil k 1.1. 1979.

Neznamenalo to ovšem konec jeho aktivního života, ve VHŠ působil jako učitel hry na housle, a až do června 1985 vedl malou dechovku žáků VHŠ. V letech 1980 – 1987 založil a vedl dětský dechový orchestr v Novém Boru.

Podílel se významně na publikaci k 50. výročí VHŠ. na vybudování síně tradic VHŠ a systematicky zpracovával životopisy současných představitelů české a československé vojenské hudby.

To už měl za sebou těžkou mozkovou příhodu v roce 1987. Málokdo se popral s těžkými důsledky tohoto onemocnění tak úspěšně, jako právě on. Tak jak byl příkladem píle a pracovitosti během vojenské služby, tak byl i obdivuhodným příkladem těm, kterým osud sice dopřál čilého ducha, ale tělo postihl.

Zachovejme si tichou vzpomínku na tohoto skromného vojenského hudebníka a činitele. Rada klubu.

Sraz absolventů 1958

Opět po třech letech jsme se sešli letošního 21. května na přátelském posezení absolventi posledního libereckého ročníku VHŠ v r 1958. Sešli jsme se znovu v příjemném prostředí restaurace U Rozvařilů v pátém patře obchodního domu Bílá labuť. Ani letos nás nezklamali kamarádi žijící na Slovensku a tak jsme leckterý potlačovali slzy dojetí ze šťastného shledání. Bohužel ani letos jsme se neubránili minutě ticha za ty, kteří nedostali šanci se těchto dnů dožít. Potom se však zábava rozproudila do veselého tónu. Vytvářeli se postupně zájmové skupinky, kamarádi si sdělovali co je za ty tři roky nového. Každý chtěl s druhým prohodit alespoň pár vět a tak se skupinky neustále měnili. Měli jsme sál sami pro sebe, jak slíbilo vedení restaurace. Vzhledem k sousedící samoobslužné restauraci, kde se dá opravdu chutně a lacino najíst i s dobrým pivkem jsme ani nepozorovali, jak ten čas utíká. Fotoaparáty cvakaly, ale když jsem se já pokoušel se zapůjčenou kvalitní digitální zrcadlovkou udělat společný snímek se samospouští, poněkud se nám to focení za všeobecného veselí zadržlo. Někdo dokonce nevydržel čekat až přijdu na to, jak se to dělá a v domnění, že se stačí ještě vyčurat, nakonec na fotce chybí. Objevil se totiž jeden pán, který nám ten snímek udělal. Nechci se chlubit, ale nakonec je ta fotka kvalitnější, než nám při minulém shledání udělala profesionální fotografka. A to bez jakéhokoliv přídavného osvětlení. Velkou bombou srazu byl plakát, který v Liberci seznamoval veřejnost s naším absolventským koncertem 19. července 1958 v Severočeském, dnes Šaldově divadle, který celá ta léta pečlivě opatruje Jirka Vondrovic. To, co ho dělalo ještě unikátnějším, byly naše tehdejší podpisy na něm. A jak to dopadlo statisticky? Zatímco v r. 2008 přijelo na sraz 45 kamarádů, tedy asi polovina z celkového počtu absolventů, tentokrát se nás sešlo jen 30. Potěšující však při tom bylo zjištění, že nejen choroby, ale naopak i pracovní zaneprázdnění některým nedovolilo se zúčastnit.

Jiří Jirsa.

Kolegové, kamarádi.

Letos je tomu 60let kdy jsme ukončili studium ve Vojenské hudební škole v Praze a Spišském Podhradí v roce 1951 a rozjeli jsme se k hudbám po celé

republice. Doufám, že se naše zbylé torzo ze 130 žáků sejde na výroční schůzi. Belák, Dokulil. Glorik, Hrdlička, Hubáček, Kempe, Koptiš, Mastný, Mikeš, Mondok, Novotný B. ,Polívka ,Rejha, Stárek, Stolař, Tkadlec, Záhora.

Někteří z nás již trpí nějakými zdravotními problémy, přesto cesta autem a těch pár hodin s doprovodem mezi námi by nemuselo být velkou překážkou. Čas se neúprosně krátí a bylo by škodou se ještě nevidět a nezavzpomínat.

Vladimír Mikeš.

Kontaktní adresy

Předseda: Miroslav Průžek Babákova 2153/8 148 00 Praha 4 Chodov
mobil:724146800, e mail: miroslav.pruzek@centrum.cz

Pokladník:ing.Jiří Jirsa Nad vodovodem 6, 100 00 Praha 10
mobil: 777666096, e mail:jjirsa@seznam.cz

Redakce Zpravodaje:Milan Kasan U Parku 2588 413 01 Roudnice nad
Labem mobil: 603983408 e mail: kasanovi@seznam.cz

Internetová stránka Klubu absolventů:
Hynek Strítecký

Koncerty Ústřední hudby AČR - podzim 2011

Velký sál Městské knihovny v Praze 1, Mariánské náměstí (dříve prim.Vacka) č.1.

- 15.9. Městská knihovna - téma Promenádní koncert
- 6.10. Městská knihovna -téma Slovanské tance
- 18.11. Městská knihovna -(téma později)
- 16.12. Městská knihovna téma Vánoční koncert

Začátek koncertu vždy v 17.00.

Další koncerty:

- 9.9. Nový Bydžov zahájení festivalu Fišerův Bydžov
- 10.11. Rudolfinum koncert ke Dni veteránů

Festivally a přehlídky podzim 2011:

- 17.9. Poncarovy Zdice
- 23. - 25.9. 16. Vejvodova Zbraslav
- 8.10. "Muzikanti, hrajte!" Výstaviště Flora Olomouc
- 21. - 23.10. XV. Mezinárodní soutěž velkých dechových orchestrů - Ostrava

VEJVODOVA ZBRASLAV

23. - 25.09.2011

Srdečně Vás zveme na Zbraslav, na již XVI. ročník mezinárodního festivalu malých dechových orchestrů, který se koná na počest významného rodáka a pod záštitou hlavního města Prahy. Pověřeným pořadatelem je or-fea Praha, festivalová a organizační kancelář, spolupořadatel je městská část Zbraslav ve spolupráci se Zbraslavskou kulturní společností a syny Jaromíra Vejvody. Partnerem pořadatele je Ochranný svaz autorský.

PROGRAM 23.09. PÁTEK

KONCERTY na Zbraslavi a v okolních obcích

16,00 Zbraslav Sluneční park ve Slunečním městě

Městská hudba a Majorettes Kynšperk n. Ohří

Česká republika

17,00

Davle Veselá sedma

Česká republika

Jíloviště	Zručská desítka	Česká republika
Vrané n. Vlt.	Dechový orchestr ZUŠ Přeštice	Česká republika
17,30		
Klínec	Městská hudba a Majorettes Kynšperk n. Ohří	Česká republika
ZBRASLAVSKÉ NÁMĚSTÍ – STAN		
veřejná vystoupení zúčastněných orchestrů		
19,00	Dechový orchestr ZUŠ Přeštice	Česká republika
19,45	Veselá sedma	Česká republika
20,30	ručská desítka	Česká republika
21,15	Městská hudba a Majorettes Kynšperk n. Ohří	Česká republika

PROGRAM**24.09. SOBOTA****ČERNÉ DIVADLO JIŘÍHO SRNCE soutěž orchestrů**

10,00	Zručská desítka	Česká republika
10,30	Dechový orchestr ZUŠ Přeštice	Česká republika
11,00	Dechový orchestr PRA-LIN-KA Praha	Česká republika
11,30	Městská hudba Kynšperk nad Ohří	Česká republika
12,00	Velký dechový orchestr České Budějovice	Česká republika

ZBRASLAVSKÉ NÁMĚSTÍ – STAN**veřejná vystoupení zúčastněných orchestrů**

11,00	Veselá sedma	Česká republika
11,30	Zručská desítka	Česká republika
12,00	Dechový orchestr ZUŠ Přeštice a mažoretky BOHEMIA II	Česká republika
12,30	Dechový orchestr PRA-LIN-KA Praha	Česká republika
13,00	Městská hudba a Majorettes Kynšperk n. Ohří	Česká republika
13,30	Velký dechový orchestr České Budějovice	Česká republika

14,00 ZBRASLAVSKÉ NÁMĚSTÍ**MAŽORETKOVÁ SHOW****15,30 SLAVNOSTNÍ PRŮVOD ORCHESTRŮ S MAŽORETKAMI**

trasa: ulicí U Národní galerie na Zbraslavské náměstí

po skončení průvodu společný koncert všech zúčastněných orchestrů a mažoretkových skupin na **Zbraslavském náměstí****ZBRASLAVSKÉ NÁMĚSTÍ – STAN**

17,00	koncert „VEJVODOVY KAPELY“ se známými zpěváky a dirigentem Josefem Vejdou, vyhlášení výsledků soutěže, předávání cen
19,00	FESTIVALOVÁ VESELICE

PROGRAM**25.09.****NEDELE****ZBRASLAVSKÉ NÁMĚSTÍ STAN – MATINÉ**

10,00	Velký dechový orchestr České Budějovice	Česká republika
11,00	Dechový orchestr PRA-LIN-KA Praha	Česká republika

ZPRAVODAJ č.102 vydala rada klubu - září 2011.